

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122072928/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Rejsen, I smaa Smørtyve, og glem ikke at snyde Næsen, førend I vender."

Foreløbigt var Enigheden bragt til Veje med Hensyn til Overkommandoen, der efter romersk og anden republikansk Skik skiftede efter en bestemt Tids Forløb.

Men nu var der Rejsens eller rettere Flugtens Maa!

Villemoes, som altsaa sad til Rors, og som for Resten var sin Post meget godt voksen, foreslog, at vi skulde løbe ud i Kongedybet, praje et forbisejlede Skib og anmode Kaptajnen om at tage os med i sin Besætning.

Om nu dette Forslag med Kongedybet skyldtes et historisk Hensyn til hans berømte Forbilledes Bedrifter, eller om vor Chef, hvad der vel var rimeligere, foreslog dette som det første, det bedste, der faldt ham ind, — det lader sig ikke godt afgøre, eftersom Forslaget øjeblikkelig blev frafaldet paa Grund af den bestemte Forsikring fra Niels Juuls Side, at for det første ingen Kaptajn vilde inddade sig paa sligt, uden at vi havde „vore Papirer i Orden“ eller i ethvert Fald Lommen fuld af Penge — (dette udtalt meget ironisk). Og dernæst, selv om en saadan Kaptajn kunde findes, vilde vi upaatvivleligt kun hver for sig kunne opnaa en Dæksdrengs mere end underordnede Stilling, — noget som vore højtflyvende Admiralsplaner aldeles ikke kunde finde sig i.

Han, Niels Juul, vilde derimod foreslaa, at vi satte Kursen ad Landskrona til, hvor han havde en Fætter, der var ansat paa en Skibsmæglers Kontor. Denne Fætter vilde ganske sikkert udrette store Ting for os, og i værste Tilfælde var vi da saa i Udlandet, og Udlandet — dette sagde Taleren med stor Overhevisning — udleverede os ikke, selv om vi blev fordrede tilbage fra vore respektive Hjem.

Med enstemmig Akklamation blev dette Forslag tiltraadt, og Forslagsstilleren var ikke langt fra at indtage en lige saa overordnet og misundelsesværdig Plads som Chefen selv.

Uden videre Diskussion om vor Flugt og vore Fremtidsplaner fortsattes da Baadens Fart, tilskyndet af den omtalte vestlige Brise og fremhjælpen af Storsejl, Fok og Klyver.

En herlig Eftermiddag var det. Reden og Trekroner og Skibene og Fiskerbaadene med de røde Sejl, alt saa' saa fornøjeligt ud, alt talte i saa forsonende Toner om Venlighed og Fred, at en svag Følelse af Utilfredshed med vort Forehavende egentlig begyndte at dukke op i vore ungdommelige Sjæle, der endnu var bløde som Voks, modtagelige for ethvert Indtryk.

„Det kunde da s'gu ogsaa gerne begynde at lufte lidt ordentlig,“ ytrede Lord Nelson med en noget brudt Stemme. „Dette ligner altfor meget vore sædvanlige Søndagsture.“